

# РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. София, 04.09.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД** в публично заседание на десети юли  
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ.  
ПЕТКОВ

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ  
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА  
като разгледа докладваното от полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ Въззивно  
наказателно дело от общ характер № 20246000600028 по описа за 2024  
година

образувано по въззивна жалба и допълнение към нея от защитника на  
подсъдимия старши сержант Н. И. К. – военнослужещ във военно  
формирование ..... – СЗ – адв. Х. Д. от АК – П., както и по въззивна жалба от  
адв. А. Б. от ... - повереник на частния обвинител М. Т. срещу присъда №  
8/08.12.2023 г. по нохд № 179/2022 г. по описа на Военен съд – Пловдив.

С обжалваната присъда подсъдимият старши сержант Н. И. К. –  
военнослужещ във военно формирование ..... – СЗ, е признат за виновен в  
това, че на 04.02.2022 г., около 17:20 часа, в гр. СЗ, при управляване на  
моторно превозно средство – лек автомобил марка „БМВ 320 И”, модел „.....”,  
рег. № ....., негова собственост, по ул. „Х. Б.“, в посока изток-запад, при  
приближаване към пешеходната пътека, находяща се в западната част на  
кръстовището на ул. „Х. Б.“ с бул. „М.М.К.“, нарушил правилата за  
движение, а именно:

- чл.119, ал.1 от ЗДвП: „При приближаване към пешеходна пътека,  
водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне  
стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като  
намали скоростта или спре“, като не пропуснал преминаващата през  
пешеходната пътека пешеходка гр. л. М. М. Т., на 60 години, с ЕГН:  
\*\*\*\*\* от гр. СЗ и по непредпазливост й причинил средни телесни

повреди, изразяващи се в:

- счупване на големия пищял на лявата подбедрица, довело до трайно (за повече от 30 дни) затруднение в движението на левия крак и

- счупване на първи поясен прешлен, довело до трайно (за повече от 30 дни) затруднение в движението на снагата, поради което и на основание чл. 343, ал. 3, алтернатива последна, буква „а“, алт. 2, вр.ал. 1, буква „б“, алт. 2, вр.чл. 342, ал. 1, предл. 3, вр.чл. 55, ал.1, алт.1, т.1 от НК е осъден на наказание лишаване от свобода, за срок от четири месеца.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК, изпълнението на така определеното на ст. серж. Н. И. К. наказание лишаване от свобода е отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК, ст. серж. Н. И. К. е лишен от правото да управлява моторно превозно средство, за срок от четири месеца.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, ст. серж. Н. И. К. е осъден да заплати сумата от 1 222 (хиляда двеста двадесет и два лева) разноски по досъдебното производство, по сметка на Регионална служба „ВП“ гр. П., за възнаграждение на вещи лица, изготвили автотехническа и тройна съдебно-медицинска експертизи, а при липса на доброволно изпълнение, сумата от 5,00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, ст. серж. Н. И. К. е осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на Военен съд гр. Пловдив, сумата от 3 654,29 (три хиляди шестстотин петдесет и четири лева и двадесет и девет стотинки) разноски по съдебното следствие, за възнаграждение на вещи лица, изготвили две автотехнически експертизи и тройна съдебно медицинска експертиза, както и пътни разноски на свидетели, а при липса на доброволно изпълнение, сумата от 5,00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, ст. серж. Н. И. К. е осъден да заплати на частния обвинител М. М. Т., с ЕГН: \*\*\*\*\* от гр. СЗ, направените разноски по делото в размер на 1 550 (хиляда петстотин и петдесет) лева, за адвокатско възнаграждение, а при липса на доброволно изпълнение, сумата от 5,00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

В жалбата на подсъдимия от 21.12.2023 г. и допълнението към нея от 09.04.2024 г. се изтъква, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна. Сочи се, че по делото не е установено безспорно подсъдимият да е осъществил състава на повдигнатото му обвинение и се иска същият да бъде оправдан по недоказаност на деянието. Подробно се коментират показанията на пострадалата от ПТП М. Т. и нейната дъщеря свидетелката М.Т., както и тези на д-р Й.И. и д-р Д.Е.. Прави се извод, че първоинстанционният съд не е мотивирал в своя акт някои от доказателствата по делото. Твърди се, че по

делото няма преки доказателства, обуславящи причинно-следствена връзка между установените увреждания на Т. и ПТП-то.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимия адв. Д. от АК – П. иска Н. К. да бъде оправдан. Посочва се, че двамата с него до един момент вярвали, че е причинено от подсъдимия ПТП, но събраните по делото доказателства ги убедило, че ПТП не е имало. Изтъкват се доводи, че ако пострадалата е бил със счупен кондил на пищяла на лявата подбедрица, е щяла да бъде приета в болницата, а не да си отиде в къщи. По отношение на втората средна телесна повреда – счупването на пояския прешлен, няма никакви доказателства тя да има отношения към евентуалното ПТП, тъй като се била появила две седмици след него. Не се е доказала причинно-следствената връзка между тези телесни увреждания на пострадалата Т. и ПТП, ако се приеме, че такова е имало. По отношение изготвения протокол за ПТП се изтъква, че той е съставен от полицейските служители без да посещават местопроизшествието. Сочи се, че когато на втория ден след ПТП защитникът и подсъдимият са посетили пострадалата, тя си е ходела самостоятелно, а това би било невъзможно, ако тя е била с тези телесни увреждания, визирани в съдебно-медицинската експертиза. Цитират се съдебно-медицинската експертиза, където заключението на лекарите е, че телесните увреждания биха могли да се получат при ПТП по начин, съобщаван от пострадалата. Прави се извода на тази база, че те биха могли да се получат и по всякакъв друг повод извън ПТП-то, ако се приеме, че такова има. Твърди се, че в болницата, където пострадалата е закарана от подсъдимия няма медицински документи, свързани с нейния случай. В заключение се изтъква, че подсъдимият е употребен по това дело, тъй като съществува възможност въобще да не е имало ПТП, а пострадалата и защитата ѝ се опитват да измъкнат огромни по размер разноски от него и то при положение, че защитникът на пострадалата почти не се е явявал на заседанията пред първата инстанция. В тази насока се иска се иска, ако подсъдимият бъде признат за виновен, тези присъдени разноски да бъдат намалени, тъй като са прекомерни.

Защитникът на подсъдимия адв. Б. от АК - Б. (преупълномощен от адв. Д. М.) в съдебно заседание поддържа казаното от колегата си и иска подсъдимият да бъде признат за невинен по отношение на обвинението, за което е даден на съд. Сочат се показанията на пострадалата, с които тя заявява, че както си вървяла по пешеходната пътека усетила силна болка, изпаднала в безсъзнание и когато се свестила, видяла подсъдимия. Набляга се на това, че тя не е заявила, че е ударена от конкретен автомобил. Изтъква се, че вниманието на подсъдимия е било ангажирано с наличието на черен джип, който се движел перпендикулярно на посоката на движение на подсъдимия и спрял в последния възможен момент, което повлияло на К., за да не може да реагира своевременно на пресичащата пешеходка. Развива се тезата, че ако се приеме, че К. е осъществил ПТП-то, то не е нарушена разпоредбата на чл. 119 от ЗДвП, а тази на чл. 20, ал. 2, пр. последно от ЗДвП. Сочи се, че в случая е налице случайно деяние, ако се приеме, че има ПТП, тъй като заради черния

джип, за който сочи подсъдимия, той не е имал субективна възможност да възприеме опасността и да спре преди мястото на удара, което изключва отговорността му. Не се споделя становището на Тълкувателното постановление от 1983 г. на ВКС за това, че не може да се приложи привилегированата разпоредба на чл. 343а от НК като се редуцират предвидените наказания за това, че К. е оказал помощ на пострадалата, като я е закарал в болницата в гр. СЗ (спешната помощ). Цитира се Решение № 91/2012 г. по нхд № 137/2012 г. на ВКС, където чл. 343а от НК е приложен именно за случаи на причиняване на ПТП на пешеходна пътека. Ако това се приеме от съда, се иска прилагане на чл. 78а от НК, в случай, че подсъдимият бъде признат за виновен. Изтъква се, че разноските, които защитата на пострадалата претендира са прекомерни и се иска те да бъдат намалени под минималния размер, предвиден в наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Алтернативно се иска, ако подсъдимият не бъде оправдан или не се преквалифицира деянието му, то да не се уважава жалбата на частното обвинение и да не се увеличават наказанията лишаване от свобода и лишаване от правоуправление така, както са определени от основния съд.

Подсъдимият в съдебно заседание поддържа казаното от защитниците си и иска да бъде оправдан.

В жалбата на адв. Б. – повереник на частния обвинител М. Т., се иска увеличаване на наказанието, наложено на подсъдимия, както по отношение на лишаването от свобода, така и по отношение на лишаването от правоуправление, тъй като по този начин ще се постигнат целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК.

В съдебно заседание адв. В. от ... (преупълномощена от адв. А. Б. от ...) иска да се уважи подадената жалба, като се увеличи наложеното наказание от основния съд и като лишаване от свобода и като лишаване от правоуправление на МПС. Счита за справедлив средния размер, предвиден в закона. Най-общо се заявява, че по делото са събрани категорични доказателства за вината на подсъдимия и участието му в ПТП-то.

В съдебно заседание прокурорът счита, че първоинстанционната присъда следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Изтъква се, че подсъдимият е имал възможност да предвиди удара с пострадалата и да спре преди той да настъпи, ако е реагирал своевременно. Налице е причинно-следствената връзка между ПТП-то и причинените телесни повреди на пострадалата.

Военно-апелативният съд, като прецени всички събрани по досъдебното производство и пред първоинстанционния съд доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК установи следното:

Жалбите са подадени в срок и са процесуално допустими.

Военно-апелативният съд приема за установена следната фактическа

обстановка:

Подсъдимият ст. серж. Н. К., бил правоспособен водач на МПС, притежавал СУМПС № ....., категории С, ТКТ, В и АМ, издадено от ОД на МВР – СЗ на 12.06.2018 г.

На 04.02.2022 г., около 17:20 часа, подсъдимият ст. серж. К. управлявал личния си автомобил модел „БМВ“, марка „....“, рег. № ....., ..... на цвят в гр. СЗ в посока изток-запад по ул. „Х. Б.“.

На кръстовището на ул. „Х. Б.“ и бул. „М.М.К.“, в гр. СЗ спрял колата преди пешеходната пътека в източната част на кръстовището (тази, която била срещу банка ОББ). След като преминали пешеходците по пешеходната пътека подсъдимият ст. серж. К. потеглил с автомобила си.

По същото време на следващата пешеходната пътека, в западната част на кръстовището се намирала св. М. Т. от гр. СЗ (частен обвинител по делото). Същата искала да пресече ул. „Х. Б.“ от дясно на ляво по посока на движението на подсъдимия. Свидетелката Т. застанала на пешеходната пътека и се огледала наляво и видяла тъмнозелената кола на подсъдимия, която била на предната пешеходна пътека преди кръстовището. Други коли тази свидетелка не видяла и решила, че може да премине безопасно улицата по пешеходната пътека. Тъй като колата била на далече, започнала да пресича платното за движение. Движела се в средната част на пешеходната пътека и след няколко крачки била ударена от автомобила, управляван от подсъдимия, с предната част на същия. Ударът бил от лявата страна на свидетелката, като засегнал лявата ѝ ръка и левия крак. От него се завъртяла и паднала на земята в седнало положение, като краката ѝ сочели посока запад, ръцете ѝ били опрени в асфалта, а торбичката и чантата ѝ били в лявата ръка.

Ударът бил малко преди средата на пешеходната пътека, в лентата за движение посока запад, малко след средата, на третия бял правоъгълник (лента) от север на юг на пешеходната пътека.

Веднага, след удара, при пострадалата дошъл подсъдимият ст. серж.; К., който бил облечен в маскировъчни дрехи и я попитал как е. Помогнал ѝ да стане и да се качи в колата, като взел и торбичката, която носила. След това, по настояване на пострадалата, двамата отишли до магазин, към който била тръгнала и там военнослужещият ѝ купил ортопедичен чорап.

Веднага след това, военнослужещият откарал пострадалата в ЦСМП – СЗ за медицински преглед, като Т. била сложена на количка, тъй като същата заявила, че не може да върви самостоятелно вследствие на ПТП-то. Там подсъдимият обяснил на лекарите, как се е случил инцидента и медицинската сестра извикала полицейски служители.

На място пристигнали служители на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – СЗ, свидетелите младши автоконтрольор Е.К. и колегата му младши автоконтрольор А. Г.. Полицейските служители установили самоличността на пострадалата и това, че има счупен ляв крак ( което узнали от медицинските лица) и също така докладвали в ОДЧ. На място установили, че водачът на

лекия автомобил е Н. И. К., който бил военнослужещ, за което била уведомена РС „ВП“ – П..

След това, мл. автоконтрольор К. и колегата му Г., отвели подс. ст. серж. К. в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – СЗ, където бил тестван за алкохол, който отчел 0,00 промила (т.2, л.70 д.п.). Пак там полицейският служител К. изготвил докладна записка по случая (т.2, л.67 д.п.), план-схема на ПТП (т.2, л.66 д.п.) и Констативен протокол за ПТП с пострадали лица (т.2, л.65 д.п.).

Още същия ден от разследващ военен полицаи, в 20:20 часа, бил извършен оглед на лек автомобил „БМВ“ с рег. № .... и съставен протокол за местопроизшествие, за което бил изготвен и фотоалбум (т. 1, л. 27-30 д.п.), както и оглед на незапазено местопроизшествие на горепосоченото кръстовище и съставен протокол за местопроизшествие, за което бил изготвен също и фотоалбум. На огледа присъствал и подсъдимият К. (макар и неотразен в протокола за оглед), който посочил мястото, на което бутнал М. Т. и обяснил на поемните лица, извършващи огледа – свидетелите П. и Х.в, че ПТП-то е станало, тъй като не е успял да спре навреме.

На 14.02.2022 г., от разследващ военен полицаи, в 12:00 часа, бил извършен допълнителен оглед на незапазено местопроизшествие и съставен протокол за местопроизшествие, за което бил изготвен и фотоалбум (т.1, л.37-41 д.п.).

Пострадалата, макар и незаписана в журналите на спешния център, била прегледана, направени й били рентгенови снимки, като била констатирана фрактура в областта на медиалния малеол на лява тибия и била освободена за домашно лечение, като било указано да закупят и да поставят ортеза на крака. Бил издаден и болничен лист от 07.02.2022 г. за 14 календарни дни. При лечението в къщи пострадалата имала силни болки в гърба, което наложило да постъпи отново в УМБАЛ „.....“ – СЗ на 24.02.2022 г. до 28.02.2022 г. (том 2, л. 14 от досъдебното производство). Там, след направен скенер, било установено, че освен констатираната фрактура в областта на медиалния малеол на лява тибия има и счупен поясен прешлен. Тъй като в тази болница не могли й помогнат, тя била насочена към УМБАЛ „.....“ – П. в отделението по неврохирургия. В тази болница пострадалата постъпила на 07.03.2022 г. и била изписана на 10.03.2022 г. При престоя в болницата на 08.03.2022 г. й била извършена операция на първи поясен прешлен (том 2, л. 11 от досъдебното производство).

Подобна фактическа обстановка е приел и първоинстанционния съд с тази разлика, че в мотивите е посочено, че ПТП-то е станало около 17.25 часа (а не в 17.20, както е приел в диспозитива на присъдата), а така също е прието, че пред автомобила на подсъдимия преди потегляне от кръстовището е имало неустановен по делото червен автомобил). Отделно от това описанието на удара с пешеходката не е описано прецизно.

Въззивната инстанция счита, че точния час на ПТП-то е 17.20 часа,

който час е посочен от пострадалата при разпита ѝ на досъдебното производство и фигурира в документите: докладна записка (том 1, л. 24 от досъдебното производство), албума (том 1, л. 33 от досъдебното производство), донесението за инцидент (том 1, л. 25 от досъдебното производство). Ето защо съдът приема, че часът на инцидента е правилно посочен в диспозитива на първоинстанционната присъда и погрешно (с 5 минути разлика) в мотивите на същия акт. Въззивната инстанция изцяло кредитира показанията на пострадалата, която е категорична при разпита си пред основния съд по нхд № 179/2022 г., том 3, л. 560-562, че когато се е огледала преди пресичането, други автомобили освен този на подсъдимия не е имало. Доколкото в мотивите на първоинстанционния съдебен акт е посочено за съответното ПТП, че Т. е усетила удар в лявата ръка и в левия крак без да се споменава, че този удар е от автомобила на подсъдимия, въззивният съд в своята фактическа обстановка при описанието на ПТП изрично е коригирал този пропуск.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че подсъдимият К. с деянието си е осъществил от обективна и субективна страна, престъпния състав на чл.343, ал.3, предл. последно, буква „а“, алт.2, вр.ал.1, буква „б“, алт.2, вр.чл.342, ал.1, предл. 3 от НК, тъй като на 04.02.2022 г., около 17:20 часа, в гр. СЗ, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка „БМВ“, модел „....“, рег. № ....., по ул. „Х. Б.“, в посока изток-запад, при приближаване към пешеходната пътека, находяща се в западната част на кръстовището на ул. „Х. Б.“ с бул. „М.М.К.“, нарушил правилата за движение, а именно:

- чл.119, ал.1 от ЗДвП: *„При приближаване към пешеходна пътека, водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“*, като не пропуснал преминаващата през пешеходната пътека пешеходка гр.л. М. М. Т. от гр. СЗ и по непредпазливост ѝ причинил средни телесни повреди изразяващи се в:

- счупване на големия пищял на лявата подбедрица, довело до трайно (за повече от 30 дни) затруднение в движението на левия крак и

- счупване на първи поясен прешлен, довело до трайно (за повече от 30 дни) затруднение в движението на снагата.

Основният съд е приел, че гореизложеното се установява от обясненията на подсъдимия ст. серж. Н. К., от показанията на свидетелите гр. л. М. Т., гр. л. М.Т., мл. серж. Н. П., мл. автоконтрольор Е.К., серж. Й.Х., м-р Е. М., с-на А. К., ст. автоконтрольор А. Г., д-р Й.И., д-р Д.Е., от протоколи за оглед ПТП и фотоалбуми, медицинска документация, съдебно-медицинските експертизи, автотехническите експертизи, кадровата справка, служебната характеристика, служебния картон, справки съдимост и от останалите писмени доказателства по делото. Същият подробно в мотивите си е посочил съдържанието от разпитите на подсъдимия, свидетелите и заключенията на

назначените експертизи и защо кредитира показанията на свидетелите и заключенията на експертизите.

Въззивната инстанция не приема, че фактическата обстановка се установява от обясненията на подсъдимия, доколкото в обясненията си пред основния съд (том 3, л. 480-482 от нохд №179/22г на Военен съд – Пловдив) същият не сочи, че е ударил пострадалата, а само видял, че тя се свлякла на платното. В тази насока Военноапелативния съд не дава вяра на подсъдимия. Ако той не я е ударил с автомобила си, защо и е оказал помощ, като я е закарал в спешното отделение на болницата в гр.СЗ и защо като е присъствал на огледа на местопроизшествие е показал на поемните лица и извършващия огледа къде точно на платното и пешеходната пътека е блъснал Т..

И трите назначени по делото авто-технически експертизи (том 2, л. 17-39 от досъдебното производство, с експерт инж. Г. (том 3, л. 416-458 от нохд № 179/2022 г. на Военен съд – Пловдив) с експерт инж. М. и том 4, л. 586-672 от нохд № 179/2022 г. на Военен съд – Пловдив, отново с експерт инж. М.) които въззивната инстанция изцяло кредитира са категорични, че причина за настъпилото ПТП е това, че водачът К. не е реагирал своевременно на опасността от удар с пострадалата Т., като и при трите вида ход на пострадалата (бавен, спокоен и бърз) водачът е могъл да предотврати (избегне) ПТП чрез безопасно екстремно спиране. И в трите автотехнически експертизи експертите са посочили, че при предприемането на пресичането пешеходката Т. е била като отстояние извън опасната зона на спиране на автомобила на подсъдимия. Автоекспертът М. е посочил, че от момента на потегляне на подсъдимия от предната пешеходна пътека, водачът е имал техническата възможност да забележи пострадалата пешеходка и е имал видимост към нея и когато е била на тротоара, и когато е пресичала. При разпита му пред съда (том 4, л. 680-684 от нохд № 179/2022 г. на Военен съд – Пловдив) инф. М. заявява, че обективни данни за наличие на друг автомобил, който се намирал от дясно на подсъдимия, движейки се по бул. „М.К.“ няма. Но дори и да е имало, той не би попречил на видимостта на подсъдимия към пресичащата пешеходка, още повече, че не е навлязъл в лентата на БВМ-то на К., защото е щяло да се ударят. Въззивната инстанция в тази насока кредитира изцяло показанията на пострадалата Т., че не е имало други автомобили – и червен автомобил пред автомобила на подсъдимия и страничен на него черен джип. Пострадалата е категорична, че е забелязала само зеленото БМВ на подсъдимия и други автомобили не е имало-том 3,л.560-562 от НОХД №179/22г. на ВС Пловдив.

Въззивната инстанция счита тези твърдения на подсъдимия и защитата му за наличие на други автомобили за защитна версия, която цели да оправдае К., че не е имал видимост към пешеходката и вниманието му е било отклонено от движещия се в дясно от него черен джип. В тази насока във втората си автотехническа експертиза инж. М. в приложените схеми към нея е посочил, че ако се приеме, че е имало в дясно от подсъдимия приближаващ черен джип, защо той не е пречил на видимостта му.

Безспорно е, че нарушението по ЗДвП е именно по чл. 119, ал. 1, а не, както сочи защитата на подсъдимия, че по-скоро е нарушение по чл. 20, ал. 2 на същия закон. Задължение на водача, в случая подсъдимия, е когато пешеходец пресича по пешеходна пътека, да намали скоростта или спре, като го пропусти. Това не е сторено от подсъдимият и е причина за настъпилото ПТП. Видно от протокола за оглед на местопроизшествие е, че кръстовището е обозначено със съответните знаци, информиращи за наличие на пешеходни пътеки, в това число и тази, на която е станал ударът. Ето защо въззивната инстанция не приема тезата на адв. Б., че не е нарушена разпоредбата на чл. 119 от ЗДвП от подсъдимия.

Неоспоримо е, че в резултат на ПТП на пострадалата М. Т. са причинени телесните повреди: счупване на големия пищял на лявата подбедрица, довело до трайно (за повече от 30 дни) затруднение в движението на левия крак и счупване на първи поясен прешлен, довело до трайно (за повече от 30 дни) затруднение в движението на снагата. Това е видно от заключението на съдебно-медицинската експертиза (том 2, л. 43-45 от досъдебното производство) и втората съдебно-медицинска експертиза (том 3, л. 505-507 от нохд № 119/2022 г. по описа на Военен съд – Пловдив).

В тази насока въззивната инстанция не приема тезата на двамата защитници на подсъдимия (адв. Д. и адв. Б.), че ПТП не е имало, както и че телесните увреждания на Т. не са причинени от ПТП, настъпило на 04.02.2022 г. Същите изхождат от това, че пострадалата не е заведена в журналите на спешното отделение, не е имало свидетели на ПТП-то, втората телесна повреда (счупването на поясния прешлен) се била появила две седмици след 04.02.2022 г. и могла да бъде причинена по всякакъв друг повод. По отношение на счупения кондил на големия пищял на лявата подбедрица защитата застъпва тезата, че ако това е било така, Т. е следвало да бъде настанена в болницата в СЗ, а не изпращана за домашно лечение.

Както бе посочено по-горе, независимо че пострадалата не е заведена в журналите на спешното отделение на болницата в СЗ (което е пропуск на самото отделение) е безспорно е, че тя е постъпила там, заведена от подсъдимия. В тази насока са документите, приложени в том 2, л. 2-9 от досъдебното производство, които са представени по делото с протокол за доброволно предаване от дъщерята на пострадалата свидетелката М.Т.. От листовите за преглед на пациент, л. 3 и 4, протоколите от рентгенографското и изследване е видно констатираното счупване на лявата тибия - л. 6. Това е отразено и в болничния лист на л. 7 от същия том от досъдебното производство. Тези факти са посочени и в цитираните по-горе епикризи от болниците в гр. СЗ и в гр. П.. В съдебно заседание при разпитите на тримата експерти докторите Е., П. и Б. са категорични, че тези две средни телесни повреди могат да се получат при автомобилна травма – блъскане на пешеходец от лек автомобил по начина, времето и обстоятелствата, установени на досъдебното производство. Още повече, че преди изготвянето на втората съдебно-медицинска експертиза от тях назначена в съдебната фаза,

лично са извършили преглед на пострадалата и са ѝ направили скенер – компютърна аксиална томография. При тази томография експертите са категорични, че не може да бъде манипулиран резултата и изводите им са на база обективна констатация от апарат – компютър (нохд № 179/2022 г., том 3, л. 545-558 на Военен съд - Сливен). По отношение на липсата на медицинска регистрация на пострадалата в спешната помощ на болницата в СЗ експертите считат, че е налице некоректно направена медицинска регистрация, имайки предвид приложените документи в том 2 от досъдебното производство предадени с протокол за доброволно предаване от дъщерята на пострадалата, цитирани по-горе, доколкото пострадалата не е заведена в журнала за прегледани лица. В тази насока са и показанията на допуснатия в съдебната фаза пред основния съд свидетел д-р Й.И. (том 2, л. 321-326 от нохд № 179/2022 г. на Военен съд – Пловдив), която е била консултант в залата на спешното приемно отделение на 04.02.2022 г. и сочи, че пациентката М. Т. е постъпила в това отделение с травми на гръбначния стълб и в областта на коляното и тя я е прегледала като дежурен ортопед. Била е предложила хоспитализация, но тъй като е имала травма и на гръбнака, нейни колеги са се ангажирали с прегледа ѝ. Свидетелката твърди, че при тях е отказана хоспитализация, като Т. се е появила след 14 дни в кабинета ѝ за удължаване на болничния лист. Свидетелката изтъква, че фисурата в областта на тибията е такова счупване, което няма значимо разместване и търпи консервативно лечение, просто трябва да се обездвижи крака в рамките на три-четири месеца. Д-р И. е категорична, че по време на прегледа на Т. е видяла образното изследване от скенера в областта на гръбнака и е забелязала фрактурите в тази област. Въззивната инстанция изцяло кредитира показанията на тази свидетелка – д-р И., заключенията на съдебно-медицинските експертизи, а така също и показанията на самата пострадала и нейната дъщеря, която работи в болницата в гр. СЗ за това, че Т. именно в резултат на ПТП, причинено от подсъдимия, е получила горепосочените две средни телесни повреди.

Военно-апелативният съд не счита, че деянието, извършено от подсъдимия, съставлява случайно деяние, тъй като подсъдимият е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на общественно-опасните последици. Същият е имал възможността да забележи пресичащата пешеходка, да се съобрази с това, че тя има предимство, тъй като пресича на пешеходна пътека и да не допусне ПТП с нея. Налице е умишлено нарушаване на правилата за движение от страна на подсъдимия (чл.119 ал.1 от ЗДвП), с което по непредпазливост е причинил горепосочените телесни повреди на пострадалата от ПТП-то.

Въззивната инстанция не приема искането на защитника на подсъдимия адв. Б. за преквалификация на обвинението (ако съдът приеме, че подсъдимият е виновен) съобразно привилегированата разпоредба на чл. 343а от НК, доколкото водачът К. след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалата – закарал я е в болницата. Това е така,

тъй като оказаната помощ на пострадал при ПТП „на пешеходна пътека“ не е намаляващо отговорността обстоятелство по чл. 343а от НК, а и самата разпоредба на този текст от НК и в двете си алинеи и буквите към първата, не препраща към ал. 3 на чл. 343 от НК. Доколкото конкретното квалифицирано обстоятелство – пешеходна пътека, е въведено законодателно след приемане на посоченото от защитата тълкувателно постановление от 1983 г. и е с аналогично правно значение на алтернативен съставомерен признак, като тези коментирани в това постановление, това изрично изключва намалената отговорност по чл. 343а от НК въпреки оказаната помощ от дееца. В тази насока е Решение № 216/08.04.2024 г. по к.д. № 1178/2023 г. на ВКС.

Защитата на подсъдимия счита, че разноските, които защитата на пострадалата претендира са прекомерни и иска същите да бъдат намалени под минималния размер, предвиден в наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Въззивната инстанция счита, че разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК е категорична, че когато подсъдимият бъде признат за виновен, той следва да бъде осъден да заплати разноските по делото, включително и адвокатското възнаграждение, в това число разноси, направени от частния обвинител, какъвто е настоящия случай. За разлика от ГПК, където съдът може да прави преценка за прекомерност, в наказателния процес няма такава възможност и горепосочената разпоредба следва да бъде спазена стриктно. Това е видно от решението на ОСНК на ВКС на РБ от 11.02.2016 г., когато са разглеждани противоречиви въпроси относно присъждане на разноските по дела. Изрично е посочено в т. 2 на решението, че в наказателното производство не следва да се обсъжда оплакване за прекомерност на разноските, т.е. неприложима е разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК. В тази насока Военно-апелативният съд не приема възраженията на защитата на подсъдимия и счита, че тези разноси са правилно определени.

По отношение на направеното искане от адв. В. от ..., представляваща частната обвинителка, а и с оглед искането в жалбата на адв. Б., също повереник на частната обвинителка, да бъдат увеличени наказанията (лишаване от свобода и лишаване от правоуправление), наложени на подсъдимия, въззивната инстанция счита, че тези искания са неоснователни и не следва да бъдат уважавани. Правилно основният съд в тази насока е отчел смекчаващите вината обстоятелства – чисто съдебно минало, млада възраст, отлична характеристика, четири пъти награждаван като военнослужещ и факта, че е оказал помощ на пострадалата след деянието, поради което е приел изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства за подсъдимия и е наложил наказание лишаване от свобода в размер на 4 месеца условно съобразно чл. 55, ал. 1, алт. 1, т. 1 от НК. По отношение на размера на лишаването от правоуправление на МПС, наложеното наказание от 4 месеца също е справедливо определено и не се налага неговата промяна. В тази насока основният съд е приел, че последното му санкциониране от органите на пътна полиция е преди няколко години и затова е определен този размер.

Останалите разноси (освен тези, коментирани по-горе) по делото

правилно са присъдени съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 1 и ал. 3 от НПК. Направените разноси от частната обвинителка по внохд № 28/2024 г. по описа на Военно-апелативния съд (настоящото дело) в размер на 3000 (три хиляди) лева (л. 42 от внохд № 28/2024 г.) за повереника й - адв. Виолета В. от ..., следва да бъдат присъдени за заплащане от подсъдимия, тъй като същият е признат за виновен на основание чл. 189, ал. 3 от НПК.

При извършената служебна проверка, настоящата инстанция намери, че при разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до ограничаване правата на страните по делото и че липсват основания за отменяне или изменяне на присъдата.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** присъда № 8/08.12.2023 г. по нохд № 179/2022 г. по описа на Военен съд – Пловдив.

**ОСЪЖДА** подсъдимия ст. серж. Н. И. К. **ДА ЗАПЛАТИ** направените разноси за адвокатско възнаграждение пред Военно-апелативния съд в размер на 3000 (три хиляди) лева на частната обвинителка М. М. Т..

**РЕШЕНИЕТО** може да бъде обжалвано и протестирано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_